

Žaloba není odůvodněna ani tvrzením, že se stavbou nebylo započato v čas a v ní nepřetržitě pokračováno. Započítí jest podle zákona do tří měsíců po odevzdání najatého předmětu; početím stavby rozuměti jest započítí s bouráním starého domu, jež jest nutnou přípravnou prací. Žalobce sám uvedl, že najatý krám vyklidil dne 15. září 1930 a že firma B. začala s bouráním koncem listopadu 1930, byla s ním hotova 10. prosince 1930, se stavbou novou začala pak 10. března 1931. Podle těchto vlastních tvrzení žalobcových bylo se stavbou v čas započato; okolnost, že v době po zbourání starého domu nebylo ke stavbě hned přikročeno, nýbrž až 15. března 1931 neodůvodňuje úsudek, že ve stavbě nebylo řádně pokračováno; úsudek ten jest úsudkem právním a soud dovolací jest k němu oprávněn, třebaže se nižší soudy s otázkou tou nezabývaly. V úvahu vzítí lze jen obvyklou stavební sezonu a období zimní, kdy pro klimatické poměry ve zdejší zeměpisné šířce pravidelná činnost stavební ustává a teprv z jara opět začíná. Bylo-li tedy započato se stavbou již 10. března 1931, jest to považovati za nepřetržitě pokračování ve stavbě.

Povinnost dovolatelovu k náhradě škody nelze dovoditi, jak žalobce mylně míní, ani podle ustanovení obecného občanského zákona z toho, že prý žalobce povolení ke stavbě ze dne 27. června 1929 vymohl lstivě, nemaje vůbec úmysl stavěti, nýbrž jen proto, by se zbavil nájemníků a pak dům draze prodal, což prý se přičítá dobrým mravům. Žalobce má na mysli ustanovení druhého odstavce § 1295 obč. zák. Než ustanovení § 1 odst. (2) čís. 9 zákona čís. 44/1928 o náhradě škody jest speciálním provedením předpisu druhého odstavce § 1295 obč. z. pro případ výpovědi z důvodu užitečnější stavby a proto jest na náhradu škody uznati jen za podmínek speciálního zákona. Než, nehledíc k tomu, není tu ani podmínek druhého odstavce § 1295 obč. zák. Z toho, co bylo shora vloženo, plyne, že dovolatel jednal ve výkonu svého práva; v tom případě by byl povinen náhradou škody jen, kdyby žalobcovo poškození bylo patrně účelem výkonu práva; to říci nelze; poškození žalobcovo je snad provázejícím zjevem výkonu práva, nikoli však jeho účelem, jež shledávati lze jen ve snaze po výhodnějším zpeněžení majetku dovolatelova; dosažení tohoto účelu prostředky zákonnými nepřičítá se ani dobrým mravům.

Čís. 11853.

Pokud není neplatnou smlouva o převzetí koncesovaného podniku.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 544/32.)

Dne 1. června 1930 došlo mezi žalobcem a žalovaným ke smlouvě, již žalovaný prodal žalobci autobusovou linku spolu s autobusem značky »Škoda« za 70.000 Kč a žalovaný zavázal se obstarati převod koncese na žalujícího na svůj náklad do 1. července 1930. Žalobě, by byl uznán žalovaný povinným vzdáti se koncese autobusové linky ku prospěchu žalobce a v případě, že dopravní koncese na této lince bude udělena

žalobci, jest povinen převod tento provést na svůj náklad, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Soud odvolací posoudil spor správně i co do vytýkané nemožnosti smluveného plnění. Jest ovšem správně, že živnostenskou koncesi nelze převést na jiného soukromoprávním jednáním, ježto ji může udělit jen příslušný správní úřad. Než proto smlouva, o níž ve sporu jde, není ještě neplatná; vykládati jest ji podle úmyslu stran a podle obyčeje poctivého obchodování (§ 914 obč. zák.). Při tomto výkladu rozuměti jest smlouvě i přes její nevhodnou úpravu tak, že se smlouva o převzetí koncesovaného podniku děje pod podmínkou, že žalující straně bude příslušným úřadem udělena koncese ku provozování podniku a že dovolatel učiní vše, čeho z jeho strany jest potřebí, aby žalující straně koncese byla udělena, v první řadě ovšem, že se vzdá koncese ve prospěch žalující strany. Předmět smlouvy takového obsahu ovšem není nemožný, převod koncese sám ovšem není závislý na vůli dovolatelově, nýbrž na rozhodnutí příslušných úřadů. Neplatnou není smlouva ani proto, že se žalovaný zavázal koncesi převést na žalující stranu do měsíce; plnění v této lhůtě není podle úmyslu stran podstatnou náležitostí smlouvy, neboť smluvní strany samy předpokládaly možnost, že převod koncese v této lhůtě nebude proveden, a neučinily na splnění ve lhůtě závislou platnost a trvání smlouvy. Smlouva o převodu koncese však není neplatná ani podle prvního odstavce § 879 obč. zák. Dovolatel dovozuje neplatnost z toho, že pro případ, že ke převodu koncese nedojde do měsíce, žalovaný měl pozbyti nárok na doplatek tržové ceny 40.000 Kč; dovolatel míní, že jest to smlouva proti dobrým mravům. Než se žalobcem nelze souhlasiti, že proto smlouva o převodu koncese jest neplatná. Ujednání o následcích nedodržení smluvené lhůty bylo vedlejší úmluvou, na níž platnost smlouvy o převodu koncese, správně o vzdání se jí nebyla závislá; otázka platnosti této vedlejší úmluvy však není pro spor rozhodná a proto netřeba se s ní zabývatí.

Čís. 11854.

Byl-li v době rozsudku prvního soudu již v účinnosti vyživovací zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, jest použití jeho ustanovení na posouzení sporu, třebaže žaloba o plnění výživného byla podána před nabytím účinnosti zákona.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 757/32).

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 11. července 1931 vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v